

A woman with long dark hair, wearing a black dress and a large, ornate necklace, is the central figure. She is looking down, and her face is partially obscured by the text. The background is a soft, out-of-focus light blue and white.

MARY
HIGGINS
CLARK

LAULUN
LOPPU

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Kuulut minulle
Kylmä kehto	Menneisyyden pirstaleet
Huuto yössä	Ennen jäähyväisiä
Pimeän äänet	Kotikadullasi
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Isän tyttö
Kuolema seuraa muotia	Jäävuoren huippu
Missä lapset ovat?	Yö kuuluu minulle
Vihreäviittainen nainen	Kodin suojassa
Kuolema kahtena	Kaksoset
Kuolema kutsuu tanssiin	Unissakävelijä
Kauhu kiertää kaupunkia	Missä olet nyt?
Kaksi elämää, kolme kuolemaa	Murha sydämellä
Muisto ei kuole	Perinnön varjo
Kukkia kauneimmalle	Kadonneet vuodet
Kuu paistaa haudallesi	Kuin kaksi marjaa
Tyttöni Sunday	Katse menneisyydestä
Valheen vanki	Laulun loppu

MARY
HIGGINS
CLARK

LAULUN LOPPU

*Suomentanut
Hilkka Pekkanen*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Melody Lingers On*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2015.

Originally published by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Copyright © 2015 Mary Higgins Clark

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8462-9

KIITOKSET

Jälleen kerran tarina on kerrottu. Tässä tapauksessa laulu on lopussa.

Kuten aina, olen nauttinut tästä matkasta. Kirjoitan toki mielelläni sanan ”loppu”, mutta mukana on aina myös haikeutta. Olen hyvin kiintynyt tämän kirjan henkilöhaamoihin. Jätän lukijan tehtäväksi selvittää, onko mukana joku, johon en ole kiintynyt.

Mukanani on tavan mukaan kulkenut muitakin. Heille nostan hattua ja ilmaisen syvän kiittolisuuteni:

Ensimmäiseksi kiitän tietenkin kanssani melkein viidenkymmenen vuoden ajan kulkenutta kustannustoimittajaani Michael Kordaa. On ollut suuri siunaus saada tehdä työtä hänen kanssaan.

Kiitokseni myös kaikille seuraaville:

Simon & Schusterin Marysue Rucci, jolta sain viisaita kommentteja ja ohjausta.

Elizabeth Breeden: koko toimitusprosessin ajan jatkuneesta huolellisuudesta ja kärsivällisyydestä.

Jackie Seow: vaikuttavasta kansityöskentelystä.

Eläkkeelle vetäytynyt FBI:n agentti, Marine Corps Law Enforcement Foundationin hallituksen puheenjohtaja Ed Boran, joka opetti minulle, kuinka FBI tutkii tällaisia rikoksia.

Sisustusarkkitehti Eve Ard, joka neuvoi, miten asunnon sisustukseen kulutetaan viisi miljoonaa dollaria.

Nadine Petry, joka on toiminut avustajanani ja oikeana kätenäni viimeksi kuluneet seitsemäntoista vuotta.

Rick Kimball, joka neuvoi, miten suuria rahasummia liikutellaan kenenkään tietämättä.

Ja lopuksi kiitokset perheelleni: erinomaiselle puolisol-
leni John Conheeneylle hänen tarjoamastaan horjumat-
tomasta tuesta ja lapsilleni, jotka ovat kaikki aina valmiit
auttamaan, kun toivon heiltä mielipiteitä joistakin kirjan
lukuista. Erityisen suuri apu heidän huomautuksistaan
on, jos satun käyttämään ilmaisua, jota nykysukupolvi ei
tunne.

Tempus fugit ja niin edelleen!

Toivotan hauskaa lukukokemusta kaikille!

Mary Higgins Clark

*Villa Maria Academyn ajoista asti rakkaan ystävänä
June Crabtreen muistoksi*

1

Kolmekymmentävuotias Elaine Marsha Harmon käveli töihin reippaasti East 32nd Streetin varrella Manhattanilla sijaitsevasta asunnostaan. Hän toimi sisustussuunnittelijan apulaisena viidentoista korttelin päässä sijaitsevassa Flatiron Buildingissa 23rd Streetin ja Fifth Avenuen kulmassa. Hänellä oli yllään lämmin takki mutta ei käsineitä. Oli varhainen marraskuun aamu, ja sää tuntui selvästi viileältä.

Elaine oli kiertänyt pitkän kastanjanruskean tukkansa nutturalle niskaan, ja kasvojen ympärillä liehui tuulessa vain muutama suortuva. Hän oli perinyt isänsä pituuden ja äitinsä hoikkuuden. Valmistuttuaan collegesta hän oli ymmärtänyt, ettei opettajan ammatti ollut häntä varten. Sen sijaan hän oli lähtenyt opiskelemaan taideteolliseen oppilaitokseen, ja suoritettuaan tutkinnon hän oli saanut työpaikan Glady Harperin palveluksessa. Glady Harper oli rikkaiden ja yhteiskunnallisessa asemassa ylöspäin pyrkivien vanhin ja arvostetuin sisustussuunnittelija.

Elaine laski aina leikkiä siitä, että hän oli saanut nimensä isän isotäidin mukaan, joka oli ollut lapseton leski ja ääretömän varakas. Valitettavasti tämä Elaine Marsha -niminen tati oli ollut eläinten ystävä ja jättänyt suurimman osan rahoistaan eläinsuojille. Sukulaiset olivat jääneet nuolemaan näppejään.

Lanella oli tapana sanoa: ”Elaine on oikein mukava nimi, ja niin on Marshakin, mutta en ole koskaan tuntenut itseäni Elaine Marshaksi.” Hän oli vahingossa ratkaissut nimiongelman jo lapsena sanomalla itseään Laneksi, ja se nimi oli sittemmin jäänyt käyttöön.

Jostain syystä Lane ajatteli nimeään kävellessään Second Avenuelta Fifth Avenuelle ja sitten etelään kohti 23rd

Streetiä. Elämä on mukavaa, hän ajatteli. On hauskaa olla tällä hetkellä juuri New Yorkissa. Minä pidän New Yorkista. En usko että voisin ikinä asua missään muualla. En ainakaan haluaisi. Siitä huolimatta hänen pitäisi luultavasti pian muuttaa johonkin esikaupunkiin. Katie menisi syyskuussa esikouluun, ja Manhattanin yksityiskoulujen esiasteet olivat liian kalliita.

Ajatus toi mukanaan tutun tuskallisen vihlaisun. Voi Ken, hän ajatteli. Kunpa vain olisit elossa. Hän työnsi ajatuksen mielestään, avasi Flatiron Buildingin oven ja ajoi hissillä neljänteen kerrokseen.

Kello oli vasta kahtakymmentä vaille yhdeksän, mutta Glady Harper oli jo työpaikallaan niin kuin Lane oli odottanutkin. Muut työntekijät, vastaanottoapulainen ja kirjanpitäjä, tulivat tavallisesti kahta minuuttia vaille. Glady ei suvainnut myöhästelyä.

Lane pysähtyi Gladyn huoneen ovelle. ”Huomenta, Glady.”

Glady kohotti katseensa. Hänen teräksenharmaa tukkansa näytti tavan mukaan siltä kuin hän ei olisi vaivautunut harjaamaan sitä. Jäntevän vartalon verhona oli musta villapaita ja mustat pitkät housut. Lane tiesi, että Gladylla oli komerontäysi täsmälleen samanlaisia asuja ja että Gladyn intohimo väreihin ja pintoihin ja suunnitteluun keskityi yksinomaan kotien ja toimistojen sisustukseen. Ystävät ja alaiset sanoivat tätä kuusikymmentävuotiasta ja kaksikymmentä vuotta sitten eronnutta naista Gladynksi. Yksi kankaiden toimittajista oli kerran rohjennut tehdä pilaa s-kirjaimen puuttumisesta nimen lopusta ja oli menettänyt siitä hyvästä rahakkaan sopimuksen.

Glady ei hukannut aikaa tervehdyksiin. ”Tule sisään”, hän sanoi. ”Minulla on asiaa.”

Mitä olen tehnyt väärin? Lane kysyi itseltään astuessaan komennon mukaan sisään ja asettuessaan yhteen Gladyn kirjoituspöydän eteen sijoitetuista antiikkisista Windsor-tuoleista.

”Olen saanut työtilauksen uudelta asiakkaalta, tai ehkä pitäisi sanoa entiseltä asiakkaalta, enkä ole varma, haluanko ryhtyä siihen.”

Lane kohotti kulmakarvojaan. ”Sinähän olet aina sanonut, ettei kannata ottaa tilausta vastaan, jos vaistoaa, että asiakas on hankala.” Vaikka itse sinä hankala olet, hän lisäsi hiljaa itsekseen. Aina kun Glady otti uuden asiakkaan tilauksen vastaan, hän kiersi ensimmäiseksi tämän kodin kärryt mukanaan ja heitti säälimättä pois kaiken mitä piti roskana.

”Tämä on vähän eri juttu”, Glady sanoi huolestuneesti. ”Kymmenen vuotta sitten suunnittelin yhden Greenwichissä sijaitsevan talon sisustuksen, kun Parker Bennett osti sen.”

”Parker Bennett!” Lane muisti lehtiotsikot sijoitusrahaston hoitajasta, joka oli petkuttanut asiakkailtaan miljardeja dollareita. Mies oli kadonnut purjeveneeltään juuri ennen kuin huijaus paljastui. Hänen uskottiin tehneen itsemurhan, vaikka ruumista ei ollutkaan löydetty.

”No, en minä oikeastaan häntä tarkoita”, Glady sanoi. ”Bennettin poika Eric soitti minulle. Valtio on perinyt takaisin joka ikisen rovon Parker Bennettin omaisuudesta. Nyt talo myydään. Talon sisällä ei ole mitään todella arvokasta, ja Bennettin vaimo Anne saa ottaa sieltä mukaansa sen verran huonekaluja, että saa huoneistonsa kalustetuksi. Eric sanoi, että hänen äitinsä suhtautuu kaikkeen täysin välinpitämättömästi ja että hän haluaisi minun huolehtivan sisustuksesta.”

”Onko Ericillä varaa maksaa sinulle?”

”Hän oli hyvin suorapuheinen. Sanoi lukeneensa, että hänen isänsä oli aikoinaan maksanut minulle kaikkein suurimman koskaan saamani palkkion ja kieltänyt säästelemästä sisustuksessa. Hän pyysi minua tekemään kaiken tällä kertaa ilmaiseksi.”

”Aiotko suostua?”

”Mitä sinä tekisit?”

Lane epäröi, mutta päätti sitten puhua kiertelemättä. ”Olen nähnyt kuvia siitä naisparasta. Anne Bennettistä. Hän näyttää ainakin kaksikymmentä vuotta vanhemmalta kuin niissä seurapiiripalstojen kuvissa, jotka on otettu ennen petoksen paljastumista. Sinun sijassasi suostuisin.”

Harper puristi huulensa yhteen ja katsoi kattoon. Niin hänellä oli tapana tehdä aina kun hän mietti vaikkapa verhojen värisävyä tai muuta yhtä tärkeää. ”Taidat olla oikeassa”, hän sanoi. ”Eikä huonekalujen valitseminen pelkkään huoneistoon varmastikaan vie kauan. Käsittääkseni uusi asunto on kaupunkirivitalossa, joka sijaitsee New Jersey’n puolella Montclairissa. Se ei ole kovin kaukana George Washington Bridgestä. Suunnilleen neljänkymmenen minuutin matka varmaankin. Matkoihin ei ainakaan mene liikaa aikaa.”

Glady repäisi lehtiöstä arkin ja työnsi sen pöydän yli Lanelle. ”Tässä on Eric Bennetin puhelinnumero. Ymmärtääkseni pieni sijoitusneuvontayritys on palkannut hänet kaikessa hiljaisuudessa. Hän menestyi oikein hyvin Morgan Stanleylla, mutta erosi toimestaan sen jälkeen kun isäküllän puuhat paljastuivat. Sovi tapaamisesta hänen kanssaan.”

Lane vei paperiarkin omaan työhuoneeseensa, istuutui kirjoituspöytänsä ääreen ja alkoi valita numeroa. Luja ja hillitty ääni vastasi heti ensimmäisen pirauksen jälkeen.

”Eric Bennett”, ääni sanoi.

2

Viikkoa myöhemmin Lane ja Gladys ajoivat Merritt Parkwayta pitkin Connecticutiin ja kääntyivät liittymästä, jossa oli viitta Greenwichin hienostoalueen hienoimpaan osaan Round Hill Roadille. Valtatie numero 95 olisi ollut nopeampi, mutta Gladysta oli hauskaa katsella kartanoita. Lane ajoi Gladyn Mercedestä. Gladys oli päättänyt, että Lanen Mini Cooper oli liian vaatimaton Bennettin kartanon eteen pysäköitäväksi.

Gladys oli ollut enimmäkseen vaiti matkan aikana, ja Lane oli oppinut jättämään hänet rauhaan. Kun pomo oli valmis aloittamaan keskustelun, hän teki aloitteen silloin kun hänelle sopi. Lane oli koko ikänsä ihaillut kuningatar Elisabetia ja suhtautui Gladyyntä samalla tavoin. Kuningatarta ei puhuteltu ennen kuin tämä itse aloitti keskustelun.

Kun he kääntyivät liittymästä, Gladys sanoi: ”Muistan kun tulit tänne ensimmäistä kertaa. Parker Bennett oli juuri ostanut valtavan kartanonsa. Sen rakennuttanut tyyppi oli tehnyt vararikon jo ennen kuin oli ehtinyt muuttaa sisään. Suunnittelultaan rakennus oli todellinen huonon maun ruumiillistuma. Palkkasin avukseni arkkitehdin, ja rakensimme koko sisäpuolen uudelleen. Keittiössä oli – taivas varjelkoon – sarkofagin muotoinen työtaso, ja ruokasaliin oli maalattu jäljennös Sikstiiniläiskappelin freskoista. Se oli suoranainen loukkaus Michelangeloa kohtaan.”

”Jos teit sisustuksen lisäksi rakenteellisia muutoksia, se maksoi varmasti omaisuuden”, Lane sanoi.

”Se maksoi tosiaan maltaita, mutta Parker Bennett ei pannut pahakseen. Miksi hän siitä olisi välittänyt? Hänhän tuhlassi muiden ihmisten rahoja.”

Bennettin kartano oli Long Islandin salmen rannassa. Mahtava valkosomisteinen punatiilitalo näkyi tielle. Kun he kääntyivät pihaan, Lane huomasi, että pensaat olivat leikkaamatta ja että nurmikolla lojui kuihtuneita lehtiä.

Ilmeisesti Glady oli huomannut saman. ”Puutarhuri on varmaan saanut kenkää ensimmäisten joukossa”, hän tokaisi.

Lane pysäköi auton kaarenmuotoiselle pihatielle. Yhdessä he nousivat muutaman porrasaskelman jyrkälle tammiovelle. Ovi avautui heti kun Lane kosketti ovikelloa.

”Kiitos kun tulitte”, Eric Bennett sanoi.

Kun Glady vastasi tervehdykseen, Lane tarkasteli Eric Bennettä. Mies, jonka ääni oli tehnyt häneen vaikutuksen, oli keskipituinen ja keskipainoinen. Kymmenen sentin koroissaan Lane oli suunnilleen samanpituinen. Eric Bennettillä oli vihreänruskeat silmät ja tuuhea vaalea tukka, joka oli alkanut harmaantua. Lane oli etsinyt esiin kaiken mahdollisen tiedon Bennettin tapauksesta, ja hän oivalsi, että Eric Bennett oli yhtä hienostunut ja komea kuin isänsäkin, joka oli huiputtanut ihmisiltä heidän elinikäiset säästönsä, nuorempi versio vain.

Glady toimitti esittelyn: ”Tässä on apulaiseni Lane Harmon.”

”Minä olen Eric Bennett, mutta sen varmaan arvasittekin”, Bennett sanoi Lanelle. Äänessä oli ironiaa, ja hymy oli pikainen.

Tapansa mukaan Glady meni suoraan asiaan. ”Onko äitisi täällä?”

”On. Hän tulee ihan kohta alakertaan. Kampaa on hänen luonaan.”

Lane muisti, ettei Anne Bennett ollut enää tervetullut siihen kampaamoon, jossa hän oli pitkään ollut asiakkaana. Liian monet muista asiakkaista suhtautuivat häneen katke-roituneesti, sillä heidän sukulaisensa olivat joutuneet Parker Bennettin ahneuden uhreiksi.

Suuri eteisaula näytti lohduttomalta. Kaksi samanlaista

kaarevaa portaikkoa johti ylös parvekkeelle, jonne olisi mahtunut kokonainen orkesteri. Aulan seinissä oli selvästi näkyviä reikiä.

”Gobeliinit ovat näköjään poissa”, Glady huomautti.

”Niin tosiaan ovat, ja niiden arvo kasvoi kaksikymmentä prosenttia sinä aikana, kun ne olivat meillä. Arvioija ilahtui gobeliineista suuresti, samoin maalauksista, jotka sait isän ostamaan. Sinulla on silmää, Glady.”

”Tietysti on. Kiersin virtuaalisesti sen rivitalonpätjän, jonka olet ostanut äidillesi New Jerseystä. Ei se ole ollenkaan hassumpi. Siitä saa kyllä oikein hurmaavan.”

Lanesta näytti ilmeiseltä, että Glady ja Eric Bennett olivat solmineet ystävälliset suhteet sen vuoden aikana, jonka Glady oli kartanon sisustusta suunnitellut. Nyt Glady lähti kiertämään pohjakerrosta tavanomaisen reippaaseen tapaansa.

Vasemmalla oleva korkeakattoinen huone oli ilmeisesti ollut se, mitä useimmat sanovat olohuoneeksi, mutta Glady sanoi sitä salongiksi. Kauniista kaari-ikkunoista avautui näköala talon taakse. Kauempana Lane näki piharakenuksen, joka oli kuin itse kartano pienoiskoossa ja jonka sisällä oli uima-allas. Varmaan olympiakokkoa, Lane ajatteli. Ja vuorenvarmasti suolavesiallas.

”Täältä on näköjään viety pois kaikki antiikkiesineet ja tilaustyönä valmistetut huonekalut”, Glady sanoi kärkevästi.

”Sekin on kunnianosoitus sinun hyvälle maullesi.” Sillä kertaa Lane arveli kuulevansa Eric Bennettin äänensävyssä hienoista katkeruutta.

Glady ei vastannut kohteliaisuuteen. ”No, pienemmän oleskelutilan huonekalut sopivat uuteen rivitaloon paljon paremmin. Käydään katsomassa.”

He ohittivat mittavan ruokasalin. Salongin tavoin se oli tyhjennetty huonekaluista. Kun he menivät talon takaosaan, Lane näki huoneen, joka oli ilmeisesti ollut kirjasto. Siellä ei ollut muuta kuin mahonkikirjahyllyjä. ”Muistaak-

seni isälläsi oli kokoelma harvinaisia kirjoja”, Gladys huomautti.

”Niin. Isä alkoi keräillä niitä jo paljon ennen kuin perusti oman sijoitusrahastonsa, mutta sille viranomaiset eivät panneet mitään painoa.” Nyt Eric Bennetin ääni oli taas ilmeeton. ”Suoraan sanoen luen kyllä mieluummin sellaisia kirjoja, joita voi pidellä kädessä. Ei ole hauskaa koko ajan pelätä, että vahingoittaa kultareunaisia sivuja tai kuvitusta.” Hän katsoi Laneen. ”Vai mitä?”

”Ehdottomasti”, Lane sanoi painokkaasti.

Gladys oli näyttänyt hänelle kartanon huoneista sisustuksen valmistuttua otettuja kuvia. Jokainen huone oli kalustettu ainutlaatuisen hienosti oman värisuunnitelmansa mukaisesti, ja kokonaisvaikutelma oli sekä viehättävä että lämmin.

Nyt talossa ei kuitenkaan ollut mitään viehättävää eikä lämmintä. Se vaikutti laiminlyödyltä ja lohduttomalta. Kirjahyllyjä peitti pölykerros.

He jatkoivat kuitenkin matkaa talon takaosiin. Vasemmalla oli iloisenvärinen oleskelutila, jossa oli edelleen mukava sohva ja tuoleja, pyöreä lasilevyinen sohvapöytä ja kalusteisiin sopivia mahonkisia klaffipöytiä. Kukalliset verhot oli valittu huonekalujen verhoilun mukaan. Seinille ripustetut kehystetyt Claude Monet -jäljennökset ja pehmeänvihreä matto täydensivät kutsuvan vaikutelman.

”Tämä oli ennen palvelusväen olohuone”, Eric Bennett sanoi Lanelle. ”Sinne on oma sisäänkäynti keittiöstä. Meillä oli viime vuoteen asti täällä kuuden hengen palveluskunta.”

”Nämä huonekalut siirrämme uuteen taloon”, Gladys sanoi. ”En muistanutkaan, että täällä on näin viihtyisää. Nämä sopivat mainiosti ensimmäisen kerroksen oleskelutilaan. Ja olen jo päättänyt, että yläkerran olohuoneen kalustus sopii täydellisesti äitisi uuden asunnon varsinaiseen olohuoneeseen. Otamme jostain vierashuoneesta ison sängyn. Päämakuuhuoneen sänky on liian suuri rivitaloon.

Samoin tehdään niiden kahden muun makuuhuoneen kanssa. Muistiinpanojeni mukaan aamiaishuoneen pöytä, tuolit ja sivupöytä käyvät ruokasaliin. Tuleeko äitisi alas vai voimmeko mennä yläkertaan?”

Päätäväinen Glady ainakin on, Lane ajatteli. Hyvä että hän menee yläkertaan. Aloin jo luulla, että hän aikoo toimia pelkkien kuvien perusteella. Olisi mukavaa päästä katsomaan muitakin huoneita.

”Äiti taitaa parhaillaan tulla alas portaita”, Bennett sanoi ja käännähti äkkiä. Glady ja Lane seurasivat häntä takaisin talon etupuolelle.

Lane oli etsinyt Googlestä kuvia Anne Nelson Bennettistä. Nyt tämä tyrmäävän näköinen vaalea seurapiirirouva, jonka lempimuotisuunnittelija oli Oscar de la Renta, oli muuttunut melkein tunnistamattomaksi. Hän oli piinallisen laiha, ja hänen kätensä vapisi, kun hän puhui epävarmasti Gladyn kanssa. ”Olipa herttaista että tulitte. Nyt onkin vähän eri tilanne kuin viimeksi tavatessamme.”

”Tiedän kyllä, kuinka vaikeaa teillä on ollut.”

”Kiitos. Kuka tämä ihastuttava nuori nainen on?”

”Apulaiseni Lane Harmon.”

Lane tarttui ojennettuun käteen ja totesi saman tien, että Anne Bennettin kädenpuristus oli heikko, aivan kuin sormista olisi kadonnut kaikki voima.

”Aion yrittää parhaani mukaan tehdä uudesta kodistanne miellyttävän ja mukavan”, Glady sanoi. ”Menemkö yläkertaan, niin näytän, mitkä huonekalut haluan valita teille?”

”Totta kai. Minulle jätettiin vain se, minkä myymisestä ei saisi muutamaa dollaria enempää. Eikö ole anteliasta? Joku muu varasti ne rahat, en minä. Eikö niin, Eric?”

”Osoitamme kyllä vielä isän syyttömäksi”, Eric Bennett sanoi sydämellisesti äidilleen. ”Mennään nyt yläkertaan.”

Neljäkymmentä minuuttia myöhemmin Glady ja Lane olivat matkalla takaisin Manhattanille. Glady sanoi: ”Skan-

daalin paljastumisesta on melkein kaksi vuotta. Naisparka näyttää siltä kuin ei olisi vielääkään toipunut järkytyksestä. Mitä mieltä olit siitä roistosta maalatusta muotokuvasta, jossa hän hymyilee koko maailmalle niin kovin hyvältätoisesti? Sikäli kuin tiedän, maali ei ollut vielä ehtinyt kunnolla edes kuivua, kun hän katosi.”

”Se on oikein hyvä maalaus.”

”Sietää ollakin. Sen on maalannut Stuart Cannon, ja usko pois, hän ei ole halpa. Huutokaupassa ei kukaan kuitenkaan tarjonnut muotokuvasta mitään, ja rouva sai pitää sen.”

”Luuletko, että Parker Bennett lavastettiin syylliseksi?”

”Pötyä.”

”Mutta eivätkö ne viisi miljardia dollaria ole kadonneet täysin selittämättömästi?”

”Ovat. Taivas tietää, minne Bennett onnistui kätkemään rahat. Vaikka ei niistä hänelle enää mitään iloa ole. Aina-kaan jos hän on kuollut.”

”Luuletko että vaimo ja poika tietävät missä hän on, jos hän on elossa?”

”Ei aavistustakaan. Siitä voit kuitenkin olla varma, että he eivät ikinä onnistu tuhmaamaan rahoja, vaikka pääsisivätkin niihin käsiksi. Viranomaiset vahtivat kuin haukat joka ikistä kolikkoa minkä he loppuelämänsä aikana käyttävät.”

Lane ei vastannut. Merritt Parkway liikenne alkoi vilkastua, ja hän halusi Gladyn ajattelevan, että hän paneutui ajamiseen.

Gladyn oli hyvästellyt Anne Bennettiä niin keskittyneesti, ettei ollut huomannut lainkaan, kun Eric Bennet oli pyytänyt Lanea ulos päivälliselle.

3

Bennettin kartanoon tehdyn vierailun jälkeen Glady paljasti tapansa mukaan, mitä oli päättänyt. Annettuaan kuninkaallisen julistuksensa kartanosta otettavista huonekaluista hän jätti käytännön yksityiskohdat Lanen huoleksi.

”Olemme nähneet New Jerseyssä sijaitsevan rivitalo-asunnon videolta, mutta haluan että menet sinne aistimaan tunnelmaa”, Glady sanoi rivakasti. ”Niin kuin jo aikaisemmin sanoin, Anne Bennett kertoi pitävänsä palvelijoiden olohuoneesta kaikkein eniten koko talossa, kun kymmenen vuotta sitten sain kartanon sisustuksen valmiiksi. Jos sama kalustus sijoitetaan uuden asunnon oleskeluhuoneeseen, se lohduttaa häntä. Olen valinnut maalin kaikkiin huoneisiin, mutta katso miltä siellä näyttää ja ilmoita, tuntuuko värisuunnitelma toimivan. Voi olla että värejä joudutaan sävyttämään, että saadaan oikea vaikutelma.”

Lane ajatteli huvittuneena, että Glady oli kyllä suostunut käymään Bennettin kartanossa, mutta ei aikonut tuhlata kallista aikaansa enempää tähän projektiin varsinkaan, kun teki kaiken ilmaiseksi.

Lane huomasi myös, että tämän tehtävän yksityiskohdista huolehtimisesta tulisi hänelle äärettömän kiinnostava kokemus. Hän oli kaikkien muiden tavoin lukenut joka ikisen Parker Bennettistä tiedotusvälineissä kirjoitetun sanan siitä lehtiotsikosta lähtien, jossa ilmoitettiin, että Bennettin arvostetusta sijoitusrahastosta oli kadonnut viisi miljardia dollaria. Rikkaiden asiakkaiden lisäksi Bennettin kohdeyhmässä oli ollut enimmäkseen ahkeraa keskiluokkaista liikealan väkeä, ja se teki rikoksesta erityisen halpamaisen. Iäkkäät asiakkaat olivat joutuneet myymään talonsa tai

osakeasuntonsa. Rahasto oli ollut joidenkin ainoa tulonlähde, ja he olivat joutuneet muuttamaan takaisin lastensa luo, mikä puolestaan aiheutti eripuraa aikaisemmin läheisten perheenjäsenten kesken. Romahdus oli aiheuttanut neljä itsemurhaa.

”Mitä sinä siinä vielä odotat?” Glady tiukkasi. ”Sinun pitää ehtiä takaisin kahdeksitoista. Kreivitär Sylvie de la Marco soitti eilen illalla. Hän oli Sally Chico Staten Islandilta ennen kuin pani sen vanhan kreiviparan pään pyörälle ja pääsi naimisiin. Kreivi kuoli suunnilleen kolme vuotta sitten. Suruaika taitaa olla ohi, jos sitä on ylipäättään ollutkaan. Kreivitär haluaa nyt sisustaa koko asunnon uudelleen. Meidän pitää ehtiä sinne puoli yhdeksi. Aikaa pitää varata paljon, sillä yritän ohjata häntä pois päin siitä, mitä hän pitää hyvänä makuna. Hän huomautti aikovansa syödä lounasta varhain, ja se tarkoittaa, ettei hän aio tarjota meille ruokaa. Osta matkalla hampurilainen McDonald’sin autokaistalta ja syö autossa.”

Glady painoi katseensa kirjoituspöydällä oleviin pape-reihin, ja Lane tiesi, että se oli merkki. Pysähdy lähtöruutuun. Älä nosta kahtasataa dollaria. Lanen mieleen tuli lapsuuden lempipeli Monopoli, kun hän lähti Gladyn työhuoneesta. Ripein askelin hän kulki aamuhämärän vastaanottotilan halki ulos aulaan. Hän oli ainoa, joka ajoi hissillä alas. Aula oli täynnä töihin tulossa olevia ihmisiä, jotka olivat menossa ylöspäin.

Firman vastaanottoapulainen Vivian Hall oli ensimmäisenä hissijonossa. Kuusikymmentäkaksivuotias Vivian, jonka kasvoja kehysti vaaleanruskea tukka, oli ollut Gladyn palveluksessa kymmenen vuotta. Se oli ennätys yrityksen työntekijöiden keskuudessa. Vivian suunnitteli alituisen laihduttamista siitä huolimatta, että oli vartaloltaan sopusuhtainen.

Vivian astui sivuun hissijonosta voidakseen puhua Lanen kanssa. ”Mitä lohikäärmeelle kuuluu?” hän kysyi.

”Tavanomaisen tehokas”, Lane sanoi hymyillen. ”Olen

menossa katsomaan Anne Bennettin uutta kämppää, joka on New Jerseyssä. Pitää ehtiä takaisin ajoissa, että pääsen lähtemään Gladyn kanssa kreivitär de la Marcon luo.”

”Vanha kunnan Gladyn.” Vivian pudisti päätään. ”Onnistuu saamaan sinulta kahdeksassa tunnissa kymmenen tunnin työpanoksen. Vaikka näytät kyllä selviytyvän siitä hienosti. Upea asu. Tuo sinisen sävy sopii sinulle mainiosti.”

Ken oli aina pitänyt siitä väristä. Murheen aalto pyyhkäisi Lanen ylitse. Seuraavana päivänä olisi Kenin syntymäpäivä. Jos Ken eläisi, hän täyttäisi kolmekymmentäkuusi. Oli kulunut viisi vuotta siitä, kun rattijuoppo oli osunut heidän autoonsa Henry Hudson Parkwaylla. Auto oli lennähtänyt tieltä ja pyörinyt ympäri, kunnes oli vihdoin pysähtynyt. Ken oli kuollut heti, niska oli murtunut. He olivat olleet naimisissa vasta vuoden, ja Lane oli ollut kolmatta kuukautta raskaana. Tietenkään kuljettajalla ei ollut ollut vakuutusta.

Kun suru sai Lanen valtaansa, hän ajatteli aina neljävuotiasta tytärtään Katieta, jonka hän olisi kovin helposti saattanut menettää sinä hirvittävänä päivänä.

Nämä ajatukset mielessään hän asteli reippaasti pysäköintihalliin.

Kymmenen minuuttia myöhemmin Lane ajoi Lincoln-tunnelin kautta New Jerseyyn puolelle. Puoli tuntia myöhemmin hän tuli Montclairissa sijaitsevalle rivitaloalueelle, jolle Anne Bennett aikoi muuttaa. Kaunista seutua, hän ajatteli ajaessaan mutkittelevia katuja pitkin Cedar Drivelle. Hän seurasi talojen numeroita ja pysäköi numeron kaksikymmentäyksi eteen. Se oli yksi useammasta samantyyppisestä rivitaloasunnosta. Ulkoseinä oli harmaata kiveä, ja Lane pani tyytyväisenä merkille suurikokoisen ikkunan. Gladyn oli saanut avaimen edellisenä päivänä, ja Lane kai voi sen taskustaan.

Viereisestä asunnosta astui ulos mies ennen kuin hän ehti avata oven. ”Hei”, mies tervehti astellessaan nopeasti yhteisen pihatien yli Lanen luo. ”Oletteko uusi omistaja?”

hän kysyi. ”Jos nimittäin olette, meistä tulee naapurit. Minäkin olen juuri ostanut täältä asunnon.” Hän ojensi kätensä. ”Anthony Russo, tunnetaan paremmin Tonya.”

”Lane Harmon.” Vastatessaan tervehdykseen Lane arvioi naapurin ulkonäköä. Melkein satayhdeksänkymmentä pitkä, sinivihreät silmät, hiekanvärinen tukka ja lämmin hymy. Miehellä oli ulkoilevan ihmisen syvä rusketus siitä huolimatta, että oli marraskuu. Arviolta kolmekymmentä-viisivuotias.

”En ole uusi omistaja”, Lane selitti. ”Olen talon sisustusarkkitehdin palveluksessa.”

Mies hymyili. ”Minullakin olisi käyttöä sisustusarkkitehdille.”

Ei varmasti tämän arkkitehdin hinnoilla, ellet ole tosi hyvissä varoissa, Lane ajatteli.

”En viivytä teitä kauempaa”, mies sanoi. ”Kuka tänne muuttaa?”

”Asiakkaamme nimi on Bennett”, Lane sanoi. ”Oli hauska tutustua.” Jäämättä odottamaan vastausta hän työnsi oven auki ja sulki sen tiukasti jäljessään. Hän pani oven lukkoon, mutta ei tiennyt miksi teki niin.

Hän oli nähnyt talon sisäpuolen videolta, mutta päästyään nyt itse paikalle hän totesi tyytyväisenä, että asuntoon tulvi auringonvaloa. Kauempana sisääntuloaulassa oli portaat, joista pääsi yläkertaan. Keittiön ja aamiaishuoneen ovi oli oikealla. Keittiöön astuessaan hän huomasi, että saattoi katsoa ikkunasta suoraan pihatien yli Tony Russon asunnon aamiaishuoneeseen. Mies seisoi siellä purkamassa pöydälle pinottujen laatikoiden sisältöä.

Lane käänsi nopeasti katseensa pois siltä varalta että mies sattuisi vilkaisemaan hänen suuntaansa. Ihan ensimmäiseksi pitää hankkia kaihdin tuohon ikkunaan, hän ajatteli.

SKANDAALINKÄRYINEN LIIKEMIES, SISUSTUSSUUNNITTELIJOIDEN KUNINGATAR — JA PETOS, JOKA SAI SEURAPIIRIT JÄRKKYMÄÄN

Miljardeja kavaltanut liikemies Parker Bennett katoaa Karibianmerellä. Bennettin leski Anne on vakuuttunut miehensä syyttömyydestä, samoin heidän poikansa Eric. Kun rahavaikeuksiin joutunut Anne sitten muuttaa pienempään asuntoon, hän palkkaa avukseen sisustussuunnittelija Gladyn Harperin. Ylellisiin toimeksiantoihin tottuneen Gladyn assistenttina toimii sisukas yksinhuoltaja Lane Harmon, joka ihastuu Ericiin. Lane ei kuitenkaan tiedä, että mitä lähemmäksi Bennettejä hän pääsee, sitä suurempaan vaaraan hän asettaa itsensä - ja nelivuotiaan tyttärensä.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 184629

84.2

ISBN 978-951-31-8462-9

